

Isten dicsőségének szolgálatában

Időpont: 1961. január 8. Vízkereszt utáni 1. vasárnap. Ifjúsági istentisztelet
Helyszín: Győr - Öregtemplom

Alapige: Máté 5,13-16.
Ének: 403.

Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.

Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.

Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Ima:

Felséges Úristen! Könyörgünk, leplezz le Szentlelkeddel bennünket és kérünk, fedd meg bennünk Igéddel a sötétség gyümölcstelen cselekedeteit. De kérünk, szíved irgalmas szeretetével Szentlelked által ragyogtasd fel előttünk a megmentő, megváltó, megtisztító Krisztust, aki megjelent kegyelmedből minden embernek s nekem is.

Ámen.

Vízkereszt ünnepének ősegyházi görög neve: Epiphania, magyarul: kijelentés, megmutatás. Jézus Krisztusnak és Jézus Krisztusban Isten dicsőségének megmutatása. Ez az a vezérgondolat, amely vízkereszt ünnepkörének a tartalmát adja. Azok az Igék, melyek ezen a napon is hozzánk szólnak akár az oltár előtt, akár a szószékről, Istennek Jézus Krisztusban megjelent dicsőségéről beszélnek.

Jézus Krisztust Isten megdicsőítette mindjárt ahogy megjelent és lejött erre a világra. Karácsonykor megnyílt az ég és angyalsereg énekelte a karácsonyi beköszöntőt. Ez Jézus Krisztus dicsősége felragyogtatásának kezdete volt. Amikor érkezett Jézus megkeresztelkedésének ideje, ismét megnyílt felette a menny, rászállt a Szentlélek s felhangzott az égi szózat: „*Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm*”! (Mt 3,17).

Mikor a megdicsőülés hegyén volt Jézus bizalmas tanítványaival s elváltozott orcája és ruhája csillogott, mint a frissen esett hó és régi ótestamentomi emberekkel, Mózással és Illéssel beszélgetett, az is Jézus Krisztus, s vele Isten dicsőségének megmutatása volt.

Nagy tévedésben vagyunk azonban akkor, ha azt gondoljuk, hogy Jézus Krisztus és benne Isten dicsőségének megmutatása csupán Istennek öntevékenysége s embertől teljesen függetlenül történik e világon, tehát rajtunk kívül mutatja meg Isten Krisztusban való dicsőségét. Az Ige, mely igehirdetésünk alapjául szolgál, világosan megmutatja, hogy ebben a dicsőségét megmutató munkában az embert is igénybe akarja venni, s az emberen keresztül akarja Krisztusnak és saját magának dicsőségét megmutatni.

Mit mond Isten ezen az Igén keresztül, mikor minket dicsősége szolgálatába akar állítani?

1. Be a világba!

Két képet használ ennek megvilágítására Jézus. Az egyik a só, a másik a világosság képe. Mind a kettő közszükségleti cikk. Nem olyan valami tehát, ami nélkülözhető e világban, nem olyan, ami szép, kellemes, ami jó, ha megvan, de amely nélkül igazán el lehet képzelni, s le

lehet élni az életet. Köszükségleti cikkek nélkülözhetetlenek e világban és helyük feltétlenül e világban van. Mikor Jézus azt mondja tanítványainak: ti vagytok e világnak sava és világossága, akkor azt akarja megmutatni, hogy keresztyén embernek, az Ő tanítványainak ebben a világban a helye. Tehát nem remetebanokban, szerzetesi cellában van helye, ahol a világtól elvonatkoztatva, lelki dolgokkal foglalkozva él egy egészen különleges életet. Nem zárdában és kolostorban van a helye Isten gyermekeinek, hol talán kulturáltabb körülmények között próbálhat semmi mással nem törődni a világban, csak Jézus Krisztussal, Istennel és lelke üdvösségével. Nem! Isten gyermekeinek a helye ebben a világban van!

Nem olyan könnyű ezt a leckét megtanulni. Egész sereg tényező van, mely el akar bennünket a világtól távolítani s lazítani akarja a világhoz való kapcsolatunkat. Gondoljunk olyan Igékre, mint például arra, hogy mi csak jövevények, zsellérek, vándorok vagyunk, átutazók e világban s ez az egyszerű tény igen sokunkat arra a gondolkodásra biztat, hogy legyünk közönyösek e világgal szemben, mint az az utas ember, aki ki-kinéz a vonat ablakából, de nem érdekli különösképpen a táj szépsége, melyen átszáguld a vonat. Csak a cél foglalkoztatja s köti le, mely felé utazni akar. Lehet, hogy elővesz egy könyvet, ami neki érdekesebb, vagy a vonat egyenletes zakatolása és ringása következtében átalussza az időt, míg meg nem érkezik. Óh, hány olyan ember van e világon, aki magát Jézus Krisztus tanítványának tarja - s mások is annak látják - és életét Jézus Krisztus Igéje szerint szeretné élni, s mégis beleesik abba a kísértésbe, hogy elfelejti Istennek azt a parancsát: Isten gyermeke, be a világba és nem ki a világból!

Van egy másik olyan tényező is, mely az embert és a világot megpróbálja elválasztani egymástól. E világ nemcsak átutazó hely számunkra, hanem harctér is. Mi talán közönyösek vagyunk e világgal szemben, de a világ velünk szemben nem az. A világ mindig üldözi a keresztyéneket, Krisztust és Krisztus népét. Nem lehet azon csodálkozni, ha az üldözött ember megpróbál menekülni ki a világból, hogy lehető legkevesebbet érintkezzen vele s minél kevesebb legyen a súrlódási felület, mely szembeállítja a világgal. A keresztyének üldözések idején mindig föld alá menekültek, katakombákba bújtak s ott élték életüket. Sokszor az egyház és egyes emberek életében is ez a menekülési ösztön lazította a világgal való viszonyát.

A legerősebb taszító erő e világ és Isten gyermeke között mégis az, hogy e világ bűn felé sodró hatalma a Sátán egyik eszköze, mellyel bennünket bűnre akar csábítani s elszakítani Jézus Krisztustól. Nem is lehet azon csodálkozni, ha így áll a helyzet, hogy Isten gyermekei ebből a világból ki és nem a világba be akarnak menni.

Azok, amiket most elmondottam mind igazak s dacára annak, hogy Ige alapjuk is van, mégis azt kell mondanom, hogy félreérti Jézus egész célkitűzését az az ember, aki a világgal szemben közönyös vagy ellentétes magatartást akar magában kialakítani s önmagában akarja Isten dicsőségének megmutatását szolgálni.

Csak két példát hozok fel ennek igazolására. Az egyik: a tanítványok szeretnének a megdicsőülés hegyén maradni, Jézus Krisztus azonban lejön, magával hozza tanítványait is a szürke hétköznapiakba, küzdelmek, problémák keserű völgyébe s ott élik le küzdelmes életüket. A másik Jézus főpapi imádsága. Azért imádkozik, hogy – s ez döntő számunkra – „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem őrizd meg őket ebben a világban.*” Isten gyermekeinek helye tehát ebben a világban van.

2. Szolgálni e világnak!

Ha arra szólít fel minket Jézus, hogy be ebbe a világba, akkor felmerül a kérdés: miért kell bemennem ebbe a világba, miért kell benne élnem és közösséget vállalnom vele s miért nem szabad elhúzódnom tőle? Ebben az Igében egy másik parancs is van, mely így szól: szolgálni a

világnak! Az egyház sokszor félreértette Jézusnak a világ felé szóló célkitűzését. Az egyház nem szolgálni, hanem uralkodni és parancsolni akart. Valahányszor az egyház azt akarta, hogy az ő szolgálatára álljon minden és mindenki, mindenben ő mondja ki az utolsó, a döntő szót, legyen az akár társadalmi probléma, tudomány, művészet, politikai rendszer kérdése, akkor mindig baj lett belőle. Nem lett volna baj, ha az egyház szavát mindenkor azonosítani lehetett volna Isten szavával, ha olyan Isten iránti határozott engedelmesség állapotában élt volna az egyház, hogy akár tetszik a világnak, akár nem, akár előnyös az egyház számára, akár nem, mindenkor Isten akarátának és parancsának képviselője lett volna e világban. Valahányszor az egyház uralkodni akart e világban, akkor nem Isten ügye volt számára a fontos, hanem saját magának érdeke, hatalma, gazdagsága és dicsősége volt a célja, azt munkálta, nem pedig Isten dicsőségét. Nem a világ van az egyházért, hanem az egyház a világért!

Szolgálni küld be minket Jézus a világba a só és a világosság feladatával. A só nem csillogni akar, nem önmagában akar érték lenni, önmagában élvezhetetlen és ízlelhetetlen. Világosság sem azért van, hogy csak legyen, aztán ráborítsuk a vékát, s csak addig pislogjon, míg levegője van a véka alatt, azután hamvába hulljon s elalszik. A sónak és a világosságnak szolgálni kell e világban.

Sok mindenfélét lehetne elmondani arról, hogy mit érthetett és gondolhatott Jézus, mikor a két képet használta. Csak egyetlen egyet említek meg belőle azt, hogy a só az étel megízésítésére való. Tudjuk jól, hogy a legjobban elkészített étel is élvezhetetlen, ha kimarad belőle a só. Még akkor is, mikor az orvosok különböző betegségekben sótelen diétát írnak elő, még akkor sem teljesen sótelen a diéta. Lehet, hogy a beteg számára mérgező lehet a só, mégis egy csipetnyit bele kell tenni, hogy valamiképpen élvezhető és ehető legyen az étel.

Mi szolgálata van tehát a keresztyén embernek ebben a világban? Az, hogy ízessé, élvezhetővé tegye az életet. Ez az élet bizony nem nagyon ízletes étel. Az életet mi úgy kotyvasztjuk össze, hogy az ember inkább félretolná magától, mintsem kívánva utána nyúljon.

Óh, hányszor van az, hogy emberek találkoznak emberekkel és a velük való érintkezés olyan elhordozhatatlanná teszi az életet, hogy azt mondják: minden jó volna, csak ember ne volna e világon!

Egyszer maga a teremtő Úristen 1Mózes 6. fejezetében bánkódásában egy ilyen fanyar mozdulattal mondja el e keserű mondatot: „Bánom, hogy embert teremtettem erre a világra!” De csak jól figyeld meg testvérem, akármennyire lehangoló is az élet s akármennyire is megy el valakinek a kedve az élettől, ha találkozik egy másik emberrel, akinek szeméből sugárzik a szeretet, a segítőkészség, egyszerre visszatér életkedve, s úgy érzi: mégis érdemes élni!

Látod a sónak ez az ízesítő szolgálata a keresztyén ember feladata e világban: embereknek, akik számára elhordozhatatlanná, élvezhetetlenné vált az élet akár egy másik ember vagy önmaga miatt, visszatérjen életkedve, s azt mondják: érdemes élni!

A világosság képe is ugyanezt mutatja. Ha valahol világosság derül, az elűzi a sötétséget és félelmet, a sötétségben rejlő veszedelmet s valami olyan sajátságos biztonságos érzést ad még akkor is, ha nem valami nagy fényforrás, csak pislogó gyertyafény vagy olajmécses is az, ami a világosságot adja. Látod, ez a mi feladatunk, ezért küldtünk ebbe a világba, hogy embereknek az élethez való kedve megjöjjön és ízesebb, biztonságosabb, ragyogóbb legyen számukra az élet.

Mi nagyon sokszor vesszük el emberek életkedvét, pedig azért küldött minket az Úr, hogy azoknak, akikkel együtt élünk, együtt dolgozunk, ragyogjon fel arcuk és mondják: érdemes

élni! Külön hangsúlyozza az Úr, hogy a világosság arra való, hogy azoknak világítson, akik a házban vannak, tehát azoknak, akik a legközvetlenebb közösségben élnek velünk, feleségünknek, férjünknek, gyermekeinknek, munkatársunknak. Mindazoknak, akikkel együtt éljük az életet, legyünk só és világosság!

3. Megláttatni Isten dicsőségét!

Ha csak ennyit látunk az Igéből, amennyit eddig megláttunk, akkor csak nagyon földi vonatkozásban látjuk az Igének üzenetét. Mert Istennek még egy parancsa van s áll előttünk az Ige utolsó versében. „*Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” Ennek az igének harmadik parancsa: szerezz dicsőséget a mennyei Atyának! Vannak ugyanis emberek, akik tényleg só és világosság ezen a világon. Nem lehet róluk letagadni, hogy azok, mégis azt kell mondanunk róluk, hogy ezek az emberek a maguk dicsősége szolgálatában állanak. Derék emberek, de maguk akarnak érvényesülni, maguknak akarják a tömjénfüstöt, s nem Isten oltárának fényét és jó illatát akarják szaporítani. Az ember és a mennyei Atya közé állnak, eltakarják Istent, hogy csak az ő nyájas, rokonszenves arcukat, meleg szívüket, adakozó kezük segítségét s ajándékát lássák, dicsérjék őket s felejtkezzenek el a mennyei Atyáról, aki őket ilyenek teremtette s azzal a misszióval küldte el e világra, hogy szerezzenek dicsőséget ő neki.

Nincs-e ellentétben ez a követelés a keresztyén élet Krisztus által is parancsolt szemérmességgel, azzal, hogy imádságainkban a titkos kamrába kell rejtőznünk, jótékonyságunk pedig még a saját másik kezünk előtt is maradjon titokban? Nem nyit-e mindez utat a képmutatásnak? Nem! A képmutató hamis. Azt mutatja, ami valójában nincs meg benne. Isten igaz gyermeke abba enged betekintést, ami van.

Jézus nagyon komoly ítéletet mond azokra, akik e leckét nem akarják megtanulni. Azt mondja: „*ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek*”. Nem mindenki előtt világos Jézusnak ez az utalása, hogy megromlik a só önmagában. Úgy tudjuk, hogy a só önmagában nem romolhat meg, inkább még a romlandó dolgokat is megóvjá a megromlástól. Ne felejtjük el azonban, hogy az a só, melyet Jézus idejében használtak, a tenger vizéből kipárlott só volt, mely nem volt tiszta, mint a mai só, hanem mindenféle ásványi anyagokkal volt összekeverve. Megromolhattak tehát benne az idegen anyagok s akkor nem lehetett többé helyrehozni, használhatatlanná vált, kidobták az utcára, ahol megtaposták az emberek.

Testvérem! Halld meg ennek az Igének minden parancsát, biztatását, és halld meg a fenyegetését is: az elvilágiasodott keresztyénség – legyen az akár az egyház, vagy egyes keresztyén ember e világon – sem az Istennek, sem a világnak nem jó, csak ítéletre való! Óh, bárcsak tudna bennünket a mi Urunk sóvá és világossággá tenni a mi legközvetlenebb környezetünkben, hogy több legyen Istennek általunk is dicsősége.

Ámen.

Ima:

Édes Atyánk, jó Istenünk! Kérünk Téged, tégy bennünket ebben a keserű világban életizesítő sóvá. E szüntelen bujkáló életben messziről látszó, hegyen épített várossá. Rideg emberek között is barátságos gyertyafénnyé, hogy az emberek látva minket dicsérjenek Téged, aki a Te fiaddal és Szentlélekkel egységben örökké áldandó Isten vagy.

Ámen.